

ΣΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΗΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Άννα Φωτίου

*Πίστενα ότι το παρελθόν μου
είχε κατακωνιαστεί στις
πιο βαθιές μου μνήμες,
σαν να μην το είχα ζήσει
σαν να μην ήμουν εγώ...*

ΤΙΤΛΟΣ: Στις στάχτες της Σαλονίκης
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άννα Φωτίου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Άννα Φωτίου
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-22-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Άννα Φωτίου

ΣΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΗΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εκδόσεις Έξιν

«Ειλικρινά, δεν σε καταλαβαίνω, Έλλη. Ξέρεις, υπάρχουν και άλλες γραφικές ταβέρνες βγαλμένες λες από το χθες, όχι μόνο το Τσινάρι».

«Το ξέρω, Γιάννη, όμως αυτή εδώ είναι διαφορετική».

«Άσ' την, ρε συ, αφού την ξέρεις τώρα», σιγοντάρισε ο Κώστας, ο τρίτος της παρέας, γεμιζοντας ξανά τα ποτήρια τους με κρασί χωρίς να τους ρωτήσει. «Μετά, όμως, μικρή, θα μας ακολουθήσεις το δίχως άλλο», συμπλήρωσε με νόημα.

«Τι έβαλες πάλι στο μυαλό σου, μωρέ Κώστα; Δεν μας λυπάσαι καθόλου; Αύριο πρέπει να ξυπνήσουμε νωρίς για να πάρουμε το λεωφορείο για το χωριό. Είπαμε ότι δεν θα ξενυχτήσουμε απόψε. Έχω να πάω στους δικούς μου από την εξεταστική του Σεπτεμβρίου», μουρμούρισε ο Γιάννης και ταυτόχρονα στράφηκε στη φίλη του, που το βλέμμα της είχε χαθεί στο άπειρο. «Έι, ονειροπόλα», τη σκούνητξε, «σε ποια εποχή ταξιδεύεις τώρα;»

Η Έλλη του χαμογέλασε μελαγχολικά. Σε ποια εποχή άραγε; Εκεί στην Άνω Πόλη, στα απομεινάρια των

βυζαντινών κάστρων της Θεσσαλονίκης, που ο χρόνος, θαρρείς, είχε σταματήσει. Μετά την Πορτάρα μια άλλη πόλη ξεπροβάλλει, με τα πλακόστρωτα δρομάκια, τα πέτρινα σκαλιά, τις ανθισμένες αυλές, τα παλιά καφενεία και τα παραδοσιακά μαγαζιά με αρώματα άλλης εποχής, με τα βυζαντινά αλλά και μουσουλμανικά μνημεία, τους μικρούς ναούς, τους τεκέδες που γέννησαν θρύλους ζωντανούς και τα φιδίσια αδιέξοδα σοκάκια με τα στενά καλντερίμια.

Δεν είναι όμως μόνο αυτά, καθώς από μόνα τους ίσως και να μην τη συγκινούσαν τόσο. Η συνοικία αυτή, που έμεινε άθικτη από τη μεγάλη πυρκαγιά του 1917, διατήρησε τον παραδοσιακό πολεοδομικό χαρακτήρα της. Με τα περισσότερα σπίτια να έχουν τα χαρακτηριστικά της βαλκανικής παραδοσιακής αρχιτεκτονικής, με επιρροές από ευρωπαϊκά ρεύματα, με τα *σαχνισιά* τους, τις τριγωνικές δηλαδή προεξοχές στους ορόφους, και τα χαγιάτια με τα *φουρούσια* τους, τα ξύλινα δηλαδή στηρίγματα των προεξοχών, που τόνιζαν τη λειτουργικότητα μα και την πολυτέλεια που εξέπεμπαν σε μια άλλη εποχή.

Η Άνω Πόλη είναι η μόνη περιοχή της Θεσσαλονίκης που διατήρησε αυτή την παραδοσιακή αρχιτεκτονική. Πώς να μην της αρέσει, λοιπόν, το συγκεκριμένο παραδοσιακό ουζερί της Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου, τελευταίο δείγμα τυπικού καφενείου της τουρκοκρατίας στην πόλη, με τον θρυλικό του πλάτανο να δεσπόζει μάρτυρας των χρόνων που πέρασαν και των ιστοριών που γράφτηκαν; Πώς μπορούσε να μην λατρεύει την Άνω Πόλη, αυτό το

γοπτευτικό μωσαϊκό ιστορίας και παράδοσης, που αποτελούσε συνονθύλευμα πέτρας και πράσινου, μια δροσερή σοφίτα, καθώς είναι χτισμένη σε αμφιθεατρική διάταξη, απ' όπου μπορεί κανείς να κρυφοκοιτάξει όλη την υπόλοιπη πόλη και τον Θερμαϊκό αφ' υψηλού;

Από τη στιγμή που την ανακάλυψε, δεν την άλλαξε με τίποτα. Τρία χρόνια φοιτήτρια του Ιστορικού τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και κάθε φορά που αποφάσιζαν με τους φίλους της να βγουν, εκεί τους πήγαινε.

«Πού ταξιδεύεις, Έλλη, και δεν μας ακούς;» τη σκούνηξε ξανά ο Γιάννης.

«Συγγνώμη, παιδιά, αφαιρέθηκα. Απλά, χθες διάβασα για έναν θρύλο αναφορικά με την ανατολική Πορτάρα των τειχών».

«Και τον έζησες με τη φαντασία σου, σωστά;» την πείραξε.

Η Έλλη του χαμογέλασε, καθώς ο Γιάννης ήταν ο μόνος που κατά κάποιον τρόπο συμμεριζόταν την αγάπη της για την ιστορία της πόλης. Ο Κώστας, βέβαια, την προσγείωνε στην πραγματικότητα, υποστηρίζοντας πως ο φίλος της τής την έπεφτε, εκείνη όμως δεν ήθελε με τίποτα να το πιστέψει.

«Για τι μιλάει ο θρύλος;» τη ρώτησε με ενδιαφέρον.

Ο Κώστας χαμογέλασε πονηρά και την κοίταξε κλεφτά. Η Έλλη προσποιήθηκε ότι δεν τον είδε.

«Ξέρετε ότι οι πορτάρες στο βόρειο τμήμα των τειχών αποτελούν το πέρασμα προς τον κυρίως πολεοδομικό

ιστό της πόλης; Όμως η ανατολική πορτάρα αποτέλεσε το πέρασμα από τη ζωή στην αθανασία του θρύλου για μια νεαρή και όμορφη νύφη που επέλεξε το θάνατο αντί για το συμβίβασμό, κάνοντάς την πνεύμα. Αποτελεί το μεταφυσικό σήμα κατατεθέν της περιοχής».

«Αχ, βρε Έλλη, πώς είναι δυνατόν να πιστεύεις σε τέτοιου είδους θρύλους;»

«Δεν είναι ότι πιστεύω, Κώστα, απλά αυτές οι ιστορίες έχουν κάτι το μαγευτικά ρομαντικό και η συγκεκριμένη μιλά για μια ανεκπλήρωτη αγάπη».

«Αν ψάχνεις για ανεκπλήρωτες αγάπες, δες δίπλα σου», την πείραξε αναφερόμενος χαμηλόφωνα στον φίλο τους κι έπειτα συμπλήρωσε δυνατά: «Μιας και μιλάμε για θρύλους, τι λέτε να πάμε να ψάξουμε για τον αγαπημένο μου; Πού ξέρετε, μπορεί σήμερα, μια μέρα πριν την παραμονή των Χριστουγέννων, να ανοίξει η μυστηριώδης πύλη της οδού Μαύρης Πέτρας και να βρεθούμε σε μια άλλη διάσταση. Τι λέτε, είστε;»

Ο Γιάννης κοίταξε δειλά την Έλλη ελπίζοντας σε μια αρνητική εκ μέρους της απάντηση. Εκείνη του χαμογέλασε με κατανόηση.

«Κατάλαβα», έκανε απογοητευμένος ο Κώστας. «Αυτό που δεν καταλαβαίνω, όμως, είναι τι φοβάστε τόσο πολύ. Πόσες φορές σας έχω παρακαλέσει να έρθετε μαζί μου να δούμε αυτήν την οδό, να την περπατήσουμε και να κάτσουμε μέχρι αργά το βράδυ πίνοντας καμιά μπύρα και βλέποντας την πόλη από ψηλά; Τι φοβάστε δηλαδή, ότι πράγματι θα ανοίξει αυτή η πύλη;»

Θυμωμένος περισσότερο με τον εαυτό του, σηκώθηκε και πετώντας στο τραπέζι κάποια χρήματα, βγήκε από το μαγαζί. Τα δυο παιδιά κοιτάχτηκαν στενοχωρημένα. Η συγκεκριμένη συζήτηση είχε γίνει πάρα πολλές φορές και πάντα κατέληγε στο ίδιο αποτέλεσμα, να μαλώνουν.

«Τι λες, Έλλη, να του κάνουμε το χατίρι; Μεθαύριο είναι Χριστούγεννα, δεν ξέρω πότε θα ξαναβρεθούμε όλοι μαζί. Αν είσαι κι εσύ, θα μου είναι πιο εύκολο να τον ακολουθήσω. Αυτός είναι τρελός, μπορεί να με ρίξει από την πλαγιά και μετά να λέει ότι ένας ανεμοστρόβιλος από αλλόκοσμη διάσταση με μετέφερε αλλού».

Η κοπέλα γέλασε με το σχόλιό του.

«Παίρνω τις μπύρες τότε. Ο καιρός, αν και χειμώνας, είναι γλυκός και όμορφος», του απάντησε και φώναξε τον σερβιτόρο.

Ο Κώστας, μόλις τους είδε να βγαίνουν από το μαγαζί με τις μπύρες, χαμογέλασε ικανοποιημένος, όμως δεν σχολίασε τίποτα.

«Δεν νομίζω να θες να πάμε εκεί με τα πόδια;» ρώτησε ο Γιάννης.

«Αμάν, μωρέ Γιάννη, από τη μύτη θα μου το βγάλεις. Εντάξει, πάμε να πάρουμε το λεωφορείο. Κάνει στάση ακριβώς μπροστά».

«Απορώ τι είναι αυτό το τόσο ιδιαίτερο που έχει αυτός ο θρύλος», τον ρώτησε ο Γιάννης όσο περίμεναν στη στάση.

«Τίποτα για να 'μαι ειλικρινής. Απλά διάβασα ένα διήγημα φαντασίας και με αφορμή αυτό, ψάχνοντας δι-

άφορες πηγές, βρήκα μια ενδιαφέρουσα μαρτυρία μεταφυσικού. Το 1917, που κάπκε η πόλη, στο βάθος ενός κρατήρα βρέθηκε μια μαύρη πέτρα. Η πέτρα αυτή ήταν φτιαγμένη από σίδηρο και λένε πως μάλλον ήρθε από το διάστημα. Γι' αυτό, άλλωστε, διαταράχτηκε το μαγνητικό πεδίο της οδού και άρα υπάρχει η πύλη!»

Ο Γιάννης ανατρίχιασε στην ιδέα του μεταφυσικού, αλλά προσπάθησε να μην το δείξει. Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή ήρθε και το λεωφορείο, οπότε η κουβέντα τους σταμάτησε.

Κατέβηκαν λίγες στάσεις παρακάτω και κοίταζαν το σπίτι πάνω στο οποίο ήταν κρεμασμένη η πινακίδα της οδού. Τίποτα το ιδιαίτερο, τίποτα το εξωπραγματικό. Δίπλα από το δίπατο ανακαινισμένο σπίτι, πρόβαλε ένα εξαιρετικά γραφικό δρομάκι, με σκαλοπάτια που ανηφόριζαν προς την Ακρόπολη.

«Ο μύθος λέει ότι η συγκεκριμένη οδός είναι αδιέξοδο και ότι κάθε δεκαπέντε μέρες, ακριβώς τα μεσάνυχτα, ανοίγει μια πύλη για μονάχα δεκαπέντε λεπτά και άμα την περάσεις χωρίς να το καταλάβεις, την πάτησες, γιατί δεν ξέρεις ούτε πού βρίσκεσαι ούτε μπορείς να βρεις την έξοδο και έτσι εγκλωβίζεσαι».

Για λίγο δεν μίλησε κανείς, παρά μόνο κοίταζαν μία τα σκαλοπάτια και μία τον ενθουσιασμένο Κώστα. Η Έλλη έκανε μερικά βήματα μέσα στο κλειστοφοβικό στενάκι. Στα πενήντα περίπου μέτρα έμεινε κυριολεκτικά μαγεμένη από τη θέα. Η πόλη απλωνόταν μαγευτική μπροστά της, με τον Θερμαϊκό στο βάθος να λαμπυρίζει κάτω από

το χειμωνιάτικο φεγγάρι. Ο Λευκός Πύργος φάνταζε σαν κουκκίδα, ενώ τα τείχη της πόλης και οι νοπτές γραμμές τους αχνοφαίνονταν να φτάνουν μέχρι τη θάλασσα.

«Δεν είναι τέλεια; Όταν σας τα έλεγα, δεν με ακούγατε», κοντοστάθηκε για λίγο δίπλα της ο Κώστας. «Ελάτε, πάμε!» τους παρότρυνε συνεχίζοντας τη διαδρομή, καθώς το στενάκι δεν ήταν πια αδιέξοδο, αφού επικοινωνούσε μέσω των σκαλιών με την οδό Ακροπόλεως και προς τα πάνω με τον Πύργο του Τριγώνου.

Οι δυο φίλοι τον ακολούθησαν μέχρι τα Κάστρα. Όλες οι αισθήσεις τους σε εγρήγορση, να απολαμβάνουν τη μεγαλοπρέπεια που απλωνόταν μπροστά τους. Σαν έφτασαν στην πλαγιά, κάθισαν σε μια μεγάλη εσοχή που έκανε ο βράχος, άνοιξαν τις μπύρες τους και αφέθηκαν να απολαύσουν τη μοναδική θέα.

«Είναι υπέροχα. Δεν το έχω ξαναζήσει αυτό», είπε συγκινημένη. «Και μετά με ρωτάτε γιατί δεν αλλάζω την Άνω Πόλη!»

«Να σε δω αν θα λες τα ίδια και τα μεσάνυχτα», την πείραξε ο Κώστας.

«Δεν σταματάς; Τίποτα δεν θα γίνει», φώναξε ενοχλημένος ο Γιάννης.

«Δεν σε είχα για τόσο φοβητσιάρη, ρε Γιάννη!»

«Εγώ φοβητσιάρης; Δεν θα 'σαι καλά. Απλά δεν πιστεύω σε θρύλους και παραμύθια», απολογήθηκε εκείνος, υιοθετώντας ένα απαξιωτικό ύφος.

«Τότε γιατί κάνεις σαν μωρό;» συνέχισε στον ίδιο κοροϊδευτικό τόνο ο φίλος του.

«Άσε με, ρε. Σιγά μην μείνω να δω αν ανοίγει η μυστική πύλη».

Η Έλλη χαμογέλασε με τα πειράγματα των φίλων της και αφού σηκώθηκε, προχώρησε προς την άκρη του υψώματος. Ο χειμωνιάτικος παγωμένος αέρας την έκανε να ανασπκώσει το γιακά του μπουφάν της και να σφίξει πιο γερά το κασκόλ γύρω από το λαιμό της. Η πόλη είχε καλωσορίσει τις μελανές αποχρώσεις της νύχτας στον έναστρο ουρανό, μέσα στα φώτα της γιορτινής περιόδου. Ο Θερμαϊκός έμοιαζε με αρχοντική κυρά ντυμένη με μαύρο βελούδινο φόρεμα εποχής, με μόνα κοσμήματα τα λίγα φωταγωγημένα αγκυροβολημένα πλοία, που φάνταζαν σαν διαμαντένια καρφίτσα. Έστρεψε το βλέμμα της προς τα τείχη, όμως η νύχτα κατάπινε τα όρια της ιστορικής Άνω Πόλης.

Μαύρη Πέτρα. Πόσες φορές δεν στάθηκε αφορμή η συγκεκριμένη οδός του Επταπυργίου για πειράγματα και μεταμεσονύχτιες ιστορίες στις φοιτητικές τους συνεστιάσεις.

Μεταφυσικά παραμύθια, σκέφτηκε και ξεφυσώντας ειρωνικά, κλώτσησε μια πέτρα που βρέθηκε μπροστά της. Εκείνη ακολούθησε την πορεία που της χάραξε και σταμάτησε σ' έναν περίεργο, παραμορφωμένο βράχο, κατάλοιπο του τείχους της Άνω Πόλης.

Ξάφνου, η πέτρα σαν να ούρλιαξε. Η Έλλη ανασήκωσε απορημένη τα φρύδια. *Παράκουσα*. Από κάπου ακουγόταν ένας υπόκωφος βόμβος, σαν μελίσσι. Προχώρησε διστακτικά, με τα μηνίγγια της να σφυρίζουν από την αγωνία. Φωνές, ουρλιαχτά, υπόκωφες τσιρίδες σαν να

έρχονταν μέσα από το βράχο που σταμάτησε την ξέφρενη πορεία της πέτρας. Ένας βράχος αλλόκοτος, μαύρος σαν πίσσα, γυαλιστερός, ίσως από την αντανάκλαση των φώτων της γειτονιάς, με ρωγμές που καλούσαν να τις αγγίζεις, να τις αφουγκραστείς.

Κοίταξε τον ογκόλιθο αποσβολωμένη. Από την κεντρική σχισμή του έβγαινε μια περίεργη μυρωδιά, μια μυρωδιά καμένου, ενώ την ίδια στιγμή καπνός και φωτιά άρχισαν να αναδύονται από μέσα του, φωτίζοντας το μέρος. Η κοπέλα, τρομαγμένη, έκανε πίσω απότομα, σκοντάφτοντας και πέφτοντας κάτω με δύναμη. Κοίταξε ξανά έντρομη τον ογκόλιθο. Ξαφνικά ένιωσε τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια της. Μέσα από το βράχο ξεπήδησε μια πορτοκαλί γλώσσα φωτιάς, έτοιμη να καταβροχθίσει οτιδήποτε εμφανιζόταν στο πέρασμά της, ενώ ταυτόχρονα ακουγόταν αχός μάχης και κραυγές ανθρώπων που έτρεχαν πανικόβλητοι καλώντας σε βοήθεια.

Η Έλλη κοιτούσε έντρομη. Ο θόρυβος δυνάμωνε σαν να την πλησίαζε. Σηκώθηκε με δυσκολία. Σε μια στιγμή αναρωτήθηκε αν είχε πει τόσο πολύ στου Τσινάρι που τώρα είχε παραισθήσεις. Γρήγορα, όμως, συνειδητοποίησε πως ό,τι έβλεπε και άκουγε δεν ήταν της φαντασίας της. Έπρεπε να φύγει, να γυρίσει πίσω στην παρέα της. Σαν υπνωτισμένη, ωστόσο, προχώρησε παραπατώντας προς το βράχο. Οι ήχοι έφταναν στα αυτιά της από παντού γύρω της και το κεφάλι της άρχισε να γυρνά. Η όρασή της θόλωσε.

Έφτασε στο βράχο με μεγάλη δυσκολία και πιάστηκε πάνω του για να μην πέσει. Η γη τρέμοντας άνοιξε στα

δύο. Βυθισμένη η κοπέλα σε μια αλλόκοτη και γαλήνια ψευδαίσθηση παντελούς έλλειψης βαρύτητας, ένιωσε να αιωρείται μέσα σ' ένα εκτυφλωτικό φως και να πέφτει με μεγάλη ταχύτητα. Τρόμος απόλυτος την πλημμύρισε, τρόμος που έσβησε τα πάντα στο πέρασμά του. Βρισκόταν στο κέντρο του χάους, χωρίς ο νους και το κορμί της να έχουν τη δύναμη να αντιδράσουν. Δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της, όμως σίγουρα δεν είχε επαφή με το περιβάλλον για αρκετή ώρα.

Συνήλθε, όταν σκόνταψε σε έναν βράχο στην απότομη πλαγιά. Κατέβηκε μισογλιστρώντας την υπόλοιπη απόσταση και σταμάτησε στο πυκνό χορτάρι στις ρίζες του λόφου. Ένιωθε άρρωστη, τα πάντα έμοιαζαν να στροβιλίζονται γύρω της. Σύρθηκε σε μια μικρή συστάδα δέντρων και ακούμπησε σε έναν κορμό μέχρι να συνέλθει από τη ζάλη. Στ' αυτιά της έφταναν τώρα συγκεκριμένες φωνές, ανθρώπων που έτρεχαν να σωθούν από κάτι.

Στράφηκε προς το μέρος τους και κοίταξε πιο προσεχτικά γύρω της. Η εποχή είχε αλλάξει, καλοκαίρι αν έκρινε από τη ζέστη που επικρατούσε. Η στιγμή της μέρας, μάλλον απόγευμα. Οι παραστάσεις ήταν διαφορετικές. Στο σημείο όπου πριν στέκονταν οι φίλοι της, κόσμος έτρεχε πανικόβλητος για να ξεφύγει από κάτι τεράστιες φλόγες που έκαναν την εμφάνισή τους, γλείφοντας προσφυγικές φτωχοκαλύβες.

«Μην κάθεσαι, κοπελιά! Η φωτιά δεν θ' αργήσει να 'ρθει κατά 'δώ!»

«Η συνοικία μας κάπκε τελείως! Τρέχα, Μάρκο!»

«Πήγαινε βοήθα τη μάνα! Δεν φεύγει, αν δεν πάρει τις εικόνες!»

Δεν κατάλαβε τι έγινε. Δυο στιβαρά χέρια τη σήκωσαν και την παρέσυραν τρέχοντας στο λόφο. Η ατμόσφαιρα μύριζε καμένο. Στάχτες έπεφταν σαν χιόνι πάνω τους και ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει από τον καπνό της φωτιάς.

«Πάμε στον Άγιο Δημήτρη. Εκεί θα μας σώσει ο Άγιος».

«Όχι!» αναφώνησε απότομα η Έλλη, σταματώντας όσους ήταν δίπλα της. *Θεέ μου, πού βρίσκομαι; Τι γίνεται;* «Πάμε προς τα ανατολικά, όχι προς το ναό».

Μια μεσήλικη γυναίκα, μητέρα προφανώς των δύο νεαρών που έτρεχαν να σωθούν κουβαλώντας ό,τι μπόρεσαν να πάρουν από το σπίτι τους, την κοίταξε θυμωμένη.

«Ποια είσαι εσύ που θα μας πεις πού θα πάμε; Μήπως είσαι από δαύτους που βάλανε τη φωτιά για να μας ξεκάνουν;»

«Μάνα, τι λες; Ατύχημα θα είναι, δεν είναι δυνατόν αυτό που λες», πήρε να την ηρεμήσει ο γιος της.

«Στον Αϊ-Δημήτρη πάμε! Ο Άγιος θα μας σώσει», δήλωσε αποφασιστικά εκείνη και αγκαλιάζοντας πιο σφιχτά τις δυο εικόνες που πρόλαβε να πάρει από το εικονοστάσι του σπιτιού της, προχώρησε με βιαστικά αλλά σταθερά βήματα προς την εκκλησία.

Οι γιοί της, δυο παλικάρια λίγο μεγαλύτερα από την Έλλη, κίνησαν να την ακολουθήσουν. Η κοπέλα, τελείως αντανakλαστικά, έπιασε τον έναν από το μπράτσο σταματώντας την πορεία του.

«Πες μου... ποια χρονιά είναι;»

Εκείνος την κοίταξε απορημένος.

«Χάζεψες, κοπελιά; Τι με ρωτάς τέτοια ώρα; Πάμε να σωθούμε. Φαίνεσαι χαμένη», είπε και την κοίταξε καλύτερα. «Μάλλον χτύπησες καθώς έτρεχες να σωθείς. Σίγουρα τα έχεις χαμένα. Έλα, πάμε να φύγουμε, σε λίγο οι φλόγες θα μας φτάσουν. Δεν είναι ώρα τώρα για κουβέντες», έκανε και την έπιασε από το μπράτσο προτρέποντάς τη να προχωρήσει.

Εκείνη τον απέφυγε και τον έπιασε από το πουκάμισό του.

«Σε παρακαλώ, αν είναι η εποχή που νομίζω, τότε δεν πρέπει να πάμε στο ναό του Αγίου Δημητρίου. Πρέπει να κινηθούμε ανατολικά. Ο άνεμος δεν βοηθάει. Θα οδηγήσει τη φωτιά προς το κέντρο της πόλης, θα καταστραφεί όλη η εμπορική περιοχή. Στην Αγία Σοφία πρέπει να πάμε... Ναι, είναι το μόνο μέρος που δεν κάνκε».

«Κοπελιά, τι λες;»

«Όχι, άκουσέ με! Ξέρω πως σου φαίνονται περίεργα όσα λέω, όμως...» τον κοίταξε αποκαμωμένη. Πρέπει να του φαινόταν εντελώς παράλογη. Ντυμένη τελείως διαφορετικά από την εποχή του 1917, χειμωνιάτικα, να του μιλά για την πυρκαγιά και για το τι πρόκειται να γίνει. «Ξέρω πως μοιάζουν όλα αυτά τρελά και χωρίς νόημα, όμως αν με εμπιστευτείς, θα δεις πως έχω δίκιο. Σε παρακαλώ...»

Εκείνος την κοίταξε σοβαρός. Αυτή η περίεργη κοπέλα έμοιαζε να ξέρει τι λέει. Να παρακούσει, όμως, τη μάνα του;

«Νικόλα;» έτρεξε μπροστά να προλάβει τους δικούς του. «Μήπως να πηγαίναμε προς την Αγία Σοφία; Είναι πιο νότια και πιο μακριά από τη φωτιά», είπε λίγο διστακτικά.

«Σύνελθε, Μάρκο. Άσε κατά μέρος τις χαζομάρες και τρέχα. Δεν βλέπεις; Όλοι στον Άγιο πάνε», είπε ο αδελφός του και κοίταξε τη μάνα του που δεν δεχόταν κουβέντα.

Ο Μάρκος δίστασε. Πώς μπορούσε να της φέρει αντίρρηση; Κι όμως, κάτι στον τρόπο αυτής της αλλοπρόσβαλλης κοπέλας, κάτι στον τόνο της φωνής της, του έλεγε πως είχε δίκιο και πως δεν έπρεπε να στηριχτούν στις προλήψεις της μάνας του.

Η Έλλη κοιτούσε ανήσυχη, μία τους συνοδοιπόρους της και μία τον καπνό και τις φλόγες που όλο και πλησιάζαν. Και αυτή η ζέστη πια. Έβγαλε κασκόλ, μπουφάν, σήκωσε τα μανίκια της και προσπάθησε να αναπνεύσει. Στράφηκε προς το μέρος του Μάρκου, έτοιμη να κάνει μια τελευταία προσπάθεια να τον πείσει, όμως δίστασε. Στην τελική, τι την ένοιαζε εκείνη ποιοι ήταν και τι θα έκαναν; Η ίδια ένιωθε χαμένη, τρομαγμένη, αποπροσανατολισμένη. Έτριψε προβληματισμένη το μέτωπό της.

Δεν μπορεί να το ζω όλο αυτό. Όνειρο θα είναι μάλλον. Θα ζαλίστηκα και θα έπεσα, αυτό θα είναι. Πρέπει να σηκωθώ. Ξύπνα, που να πάρει, σήκω! Δεν το ζεις πραγματικά! σκέφτηκε και τσίμπησε με όση δύναμη μπορούσε το μπράτσο της.

Στράφηκε προς το μέρος απ' όπου ξεκίνησε. Το τέρας

της φωτιάς ορθωνόταν μπροστά της καταπίνοντας το ένα σπίτι μετά το άλλο με ταχύτητα αστραπής, καθώς κανένας και τίποτα δεν μπορούσε να ανακόψει την προέλασή του.

Όστε δεν είναι όνειρο...

ΣΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΗΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μια ιστορία ζωντανή, γεμάτη μνήμες και πάθη.

Θεσσαλονίκη, Αύγουστος 1917. Η μεγάλην πυρκαγιά ξεσπά. Ο κόσμος τρέχει να σωθεί από την πύρινη λαίλαπα που καταστρέφει τα πάντα στο πέρασμά της. Ανάμεσά τους και η Έλλη, που φωνάζει να κατευθυνθούν ανατολικά. Μέσα στον πανικό όμως κανείς δεν της δίνει σημασία· παρά μόνο ο Μάρκος. Μαζί διασχίζουν την πόλη και φτάνουν στον καταυλισμό. Από εκεί, θα ζήσουν τις έντονες στιγμές της καταστροφής.

Οι μέρες περνούν και ανάμεσα στην Έλλη και τον Μάρκο γεννιέται ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα. Αυτό το παράξενο κορίτσι κάνει την καρδιά του να χτυπά δυνατά, κι ας μην ξέρει τίποτα γι' αυτήν, παρά μόνο το όνομά της. Από την άλλη, ο λοχαγός Τομ Μπλάιθ νιώθει ότι η Έλλη δεν είναι αυτή που λέει. Όμως, βλέπει την αλήθεια στα μάτια της και αισθάνεται μια απροσδιόριστη ανάγκη να είναι δίπλα της. Ανακαλύπτει το μυστικό που κρύβει και το μόνο που θέλει είναι να την προστατεύσει, να μην κάνει τα ίδια λάθη με εκείνον.

Πώς θα βρει τη δύναμη, όμως, να μπει εμπόδιο στην ευτυχία της και να της αποκαλύψει τι νιώθει πραγματικά; Η Έλλη για πρώτη φορά πρέπει να αποφασίσει αν θα ζητήσει αληθινά ή αν θα παραμείνει δέσμια της συμβατικής ζωής της. Ερωτεύεται, πληγώνεται, έρχεται αντιμέτωπη με τον ίδιο της τον εαυτό και την καρδιά της, μέχρι να τη χαρίσει σε εκείνον που πραγματικά αγαπά.

Μια αληθινή ιστορία αγάπης που γεννήθηκε μέσα από τις στάχτες και άνθισε στα χρόνια του πολέμου.

ΕΛ0038
ISBN 978-618-5240-22-6

9 786185 240226